

En rad olika omständigheter har lett till att Åsa Törnkvist, 44 år och missbrukare, väljer att sälja Situation Sthlm.

- Jag har jobbat med att sälja den här tidningen på bara knäna för att få det gå ihop.

Text: Ida Kjellgren

Det är en grådisig onsdagsmorgon. Åsa Törnkvist är i full gång med att hämta ut tidningen Situation Sthlm på Krukmakargatan 34 på Söder. Där finns förutom tidningens redaktion även det ställe där hemlösa hämtar ut tidningar för att sedan sälja den på olika håll runt omkring Stockholm.

Ur fickan skramlar Åsa Törnkvist ihop pengar för att köpa en bunt med tidningar. Tjugo kronor får hon betala per tidning och sedan sälja den för fyrtio kronor. På så vis tjänas en slant.

- Första dagen jag började sälja tidningar, det var innan jul, folk är ju givmilda då. Då gick det sjukt bra. Elva hundra spänn på en gång. Jag tänkte ”wow”, säger Åsa och skrattar.

Dagen efter sålde hon bara två exemplar.

Inne på Situation Sthlm där Åsa Törnkvist hämtar ut tidningar finns det ett litet kafé. På väggarna hänger inramade fotografier på dem som säljer tidningen.

- Det är ett nytt fotografi varje dag som tas ner, säger Åsa och pekar bort mot ett av borden.

Där står ett fotografi på en äldre gråsliten hemlös gubbe. Bredvid finns ett tänt ljus.

- Någon dör varje dag.

Sedan ett år tillbaka säljer Åsa Törnkvist Situation Sthlm. Hennes distrikt är egentligen Flemingsberg men dit åker hon inte idag. Istället vandrar hon omkring, planlöst, runt Citys gator. Går fram till olika

människor, med ett leende på läpparna och frågar om de vill köpa nya Situation Sthlm, som har en allvarlig Noomi Rapace på omslaget. De flesta säger nej tack och går vidare. Vissa ställen är mer inkomstbringande än andra. Så var man placerar sig är viktigt.

- Det är tufft. Centralen är aldrig en lyckad plats att stå på. Folk är så jävla stressade där.

Åsa Törnkvist är 44 år. Hon är blandmissbrukare av amfetamin och alkohol och medicinerar för sin bipolära sjukdom.

- Vissa dagar mår jag bra. Andra dagar har jag bara lust att hoppa framför ett tåg. De dagar det är som värst, lämnar jag knappt huset.

Som trettonåring tog Åsa Törnkvist sin första spruta. Det har sedan gått i vågor genom hela livet. Under åren då hon väntade barn missbrukade hon inte alls. Men efter några år halkade hon in på banan igen.

Det är en pratglad kvinna som står framför en. Glad i lynnet, rak och tydlig. Hennes korta blekta hår gör henne om inte ännu blekare. Ögonen är vänliga, men pupillerna talar något annat. De är små som ett nålsöga och man kan se påverkan av substans i dem. Blicken flackar och håret är stripigt.

Många av försäljarna som säljer Situation Sthlm är hemlösa. Men den skaran tillhör inte Åsa Törnkvist. I ett litet hus ute på Gålön, Västerhaninge, har hon sitt hem. Men så har det inte alltid varit. Flytt mellan olika boenden, fängelset och behandlingshem har hört vardagen till.

När Åsa Törnkvist bara var sex år gammal gick hennes mamma bort. Pappan försvann när hon var fjorton och det var inte lätt alla gånger att

växa upp. Första lyan var en knarkarkvart och vänner inom maffian gjorde inte saken bättre. Men det vill hon inte gå vidare in på.

- Jag har varit med om så mycket skit. **Klockan** börjar närma sig elva. Situation Sthlm har bytts ut mot försäkringskassans lokaler vid T-centralen, Klara Västra Kyrkogata. Åsa Törnkvist är i färd med att tala med en handläggare om sitt senaste problem, sjukersättningen som dragits in.

- Jag behöver tvåtusen spänn till denna månad för att ha råd med hyran, berättar hon.

Enda sättet att få ihop till den är genom att sälja tidningar. Något som hon gillar att göra. Men det är tungt.

Tanken att skriva för tidningen har slagit henne, men hon ogillar sättet redaktionen betalar de hemlösa på.

- Skriver man en artikel får man inte betalt i cash, utan i tidningar som man sedan måste ut och sälja, berättar Åsa Törnkvist.

Samtidigt finns medvetandet om vilken syn folk har om säljare på Situation Sthlm.

- Folk ser på mig som hemlös, tittar ner du vet. Men jag brukar säga att jag jobbar ideellt för att hjälpa de hemlösa.

Det ligger en paradox i Åsa Törnkvist inställning till att vara försäljare. Å ena sidan är hon glad för att jobba, men å andra sidan vill hon dölja det. Och det kanske inte är så konstigt med tanke på det hårda liv hon lever. Men även en kvinna som Åsa Törnkvist har drömmar.

- Innan jag blir femtio ska jag öppna blomaffär.